

Bevægelser i dans

Iagttagelser og tanker

De bevægelser, jeg vil komme ind på her, er de fjedrende bevægelser op og ned, som foregår i knæ- og fodled. Svenskerne kalder det "svikt".

Noget af det, der gør dans dejligt, er, at parret følges ad i disse "gyngende" bevægelser. Der kan nemlig være stor forskel på opfattelsen af, hvor meget, man synes, det skal være. Disse op- og nedadgående bevægelser bestemmes af musikken, og her kan der være store forskelle på, hvordan der spilles.

Det gælder altså om, at gøre bevægelserne sammen (som herren fører) på den måde han opfatter musikken, men nogle gange kan han selvfølgelig godt rette sig ind efter hendes opfattelse.

Som eksempel (måske det eneste) på en dans, hvor der overhovedet ingen op/ned bevægelse er, kan nævnes Bingsjö polska.

Af danse, hvor man har op/ned bevægelsen, kan nævnes polka, vals, sønderhoning, polska, hambo m. fl.. Ja, det gælder næsten alle danse.

Det skal helst opfattes som om parret har én krop og fire ben. I stegvals er det udpræget dejligt, når det opleves på den måde, at parrets kroppe opleves som én enhed.

Jeg opfatter det også sådan, at ved danse med forskellige "variationer", har man næsten hele tiden den samme op/ned bevægelse. Det kan eksempelvis være åtabakspolka med forsteg, omdansning, polkatering og bakmes.

I dele af en dans, hvor man ikke har direkte kontakt i en dansefatning, skal danserne hver for sig helst have de samme bevægelser, for at det kan blive en god oplevelse. Det giver så en god fornemmelse, når man under dansen igen tager dansefatning, og man føler, man er "synkroniseret".

Som eksempel på dette kan jeg nævne hambo. Når man her i 4. takt igen skal danse sammen med dansefatning, er det en god fornemmelse, at man har ned/op bevægelsen samtidig. Altså at damen falder lige ind i herrens bevægelser og omvendt.

Et sted, hvor man også skal være opmærksom på, at man følges ad i ned/op bevægelsen, er bakmes'en i åtabakspolska. Her er mange tilbøjelig til i den takt, hvor man har ryggen i danseretningen (det passive sted), at gøre nedadbevægelsen for pludseligt.

På det sted synes jeg, man skal lade den aktive bestemme og som passiv følge med i hendes/hans ned/op bevægelser. Det giver en dejlig fornemmelse.

Altså én krop og fire ben.

Verner Jensen 16. juni 2001.